

סיפור לסוכות – החג של קורות הגג הזמניות

מר עֲרַאי וגברת קֶבֶע

הדס לאור אשור © תשס"ד

ציורים תלמידי בי"ס היובל ת"א
בהנחיית חוה לוי שלגי תשע"א

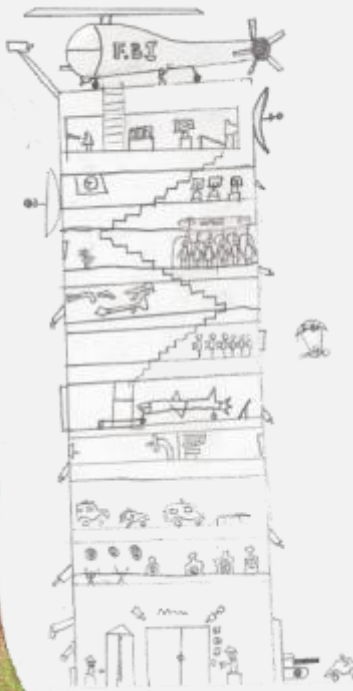
עיצוב מצגת א איילה ונגרוביץ פלר סוכות תשע"ב | 2011

זהו סיפור על אין-ספור בתים בעולמנו,
בהם אפשר להתגורר,
ועל בית אחד בתוכו אפשר באמת להרגיש בבית.

ממה הוא עשוי?

מֵר עֲרֵאִי וּגְבֶרֶת קֶבֶע
הִתְעוֹרְרוּ אֶתְמוֹל בְּשַׁבַּע
גְּבֶרֶת קֶבֶע פִּהָקָה...
קָשָׁה לָהּ לָקוּם מִשְׁנָה עֲמָקָה.

מֵר עֲרֵאִי קִפֵּץ בְּאֶשֶׁר
יֵשׁ לוֹ מֶרֶץ, הוּא בִכְשֹׁר.

איפה נפגשו הם?
בביתה של גברת קבע,
ארמון בטון בנוי על גבע.
יחדו סכמו לבנות סכה
יפה, מוארת וירקה.

מֶר עָרָאִי אָמַר: "בֵּינְתִים,
אֲנִי יוֹצֵא לְשַׁעֲתִים."

גִּבֹּרֶת קָבַע הַתַּפְּלָאָה: "מָה בּוֹעֵר לְךָ לְנוֹעַ?
הֲלֹא אֶפְשָׁר לְשַׁבֵּת כָּאֵן שְׁבוּעַ!"

-- "שְׁבוּעַ שְׁלָם בְּאַרְמוֹן מִבְּטוֹן ????"
 (מֵר עָרָאִי מֵעֵדִיף מְלוֹנָה מִקְרִטוֹן...)
 -- "שְׁבוּעַ בְּשִׁבְלִי זֶה... דֵּי וְהוֹתֵר !
 כִּנְרָאָה שְׁעָלִי תִצְטָרְכִי לְוֹתֵר.
 אָנִי פֶשׁוּט מְרָגִישׁ אָנִי
 רַק עִם גַּג מְאוּד זְמַנִּי!"

- "גַּג מְאוּד זְמַנִּי?" גִּבְרַת קָבַע לֹא הִבִּינָה,
 "תֵּן דִּגְמָא וְכֶךְ אֲבִינָה!"
 - "אַה... אֲנִי כָּבֵד מְאֹד, מְאוּד מְמִיחַ
 זְמַן בְּשִׁבְלִי הוּא כְּמוֹ סוּס שְׂדוּחֵר:
 לְאֶרְעִי כְּמוֹנִי, הַגָּגוֹת הֵכִי יָפִים
 הֵם גָּגוֹת מִבְּדִים, מַעֲלִים, מַעֲנָפִים,
 גָּגוֹת מְקַשׁ, מִפָּח אוֹ מַצְדָּפִים --
 רַק לֹא גָגוֹת מִרְעָפִים!"

"אני אוהב גגות שאפשר דרכם
 לראות את השמים
 כאלה שאפשר לבנות עם חברים,
 בשתי ידיים.
 מתחת לגגות כאלה
 אני מרגיש שמח, מלא-אהבה.
 מתחת לגגות כאלה
 שורה עלי רוח טובה.
 בקצור, בית עם גג ארעי,
 אני רואה כל יום כשאני מביט בראי."

גִּבְרֶת קִבַּע הַתְּפִלָּאָה
וַצָּחוּק קָטָן בִּפֶּה כָּלָאָה...
בְּסוֹף הִרְיָמָה אֶת קוֹלָהּ
וְשָׁאַלָה עוֹד שְׁאֵלָה:

-- "אֶרְעִי, כְּלוּמָר זְמַנִּי?
לְמַשָּׁל, הַיּוֹם אֲנִי כָּאֵן,
וּמָחָר אֲנִי... אֵינִי?"

"בְּדִיּוֹק!" אָמַר עָרָאִי,
וְשָׂרֵב רָאשׁוֹ מִבַּעַד לַחֲלוֹן הַפֶּתוּחַ
"אֲנִי עוֹבֵר, אֲנִי נוֹדֵד, אֲנִי חוֹלֵף עִם הָרוּחַ,
רַק כֹּךְ אֲנִי מִרְגִּישׁ בָּטוּחַ.

בְּבֵית קְבוּעַ

אֲנִי מִרְגִּישׁ תְּקוּעַ

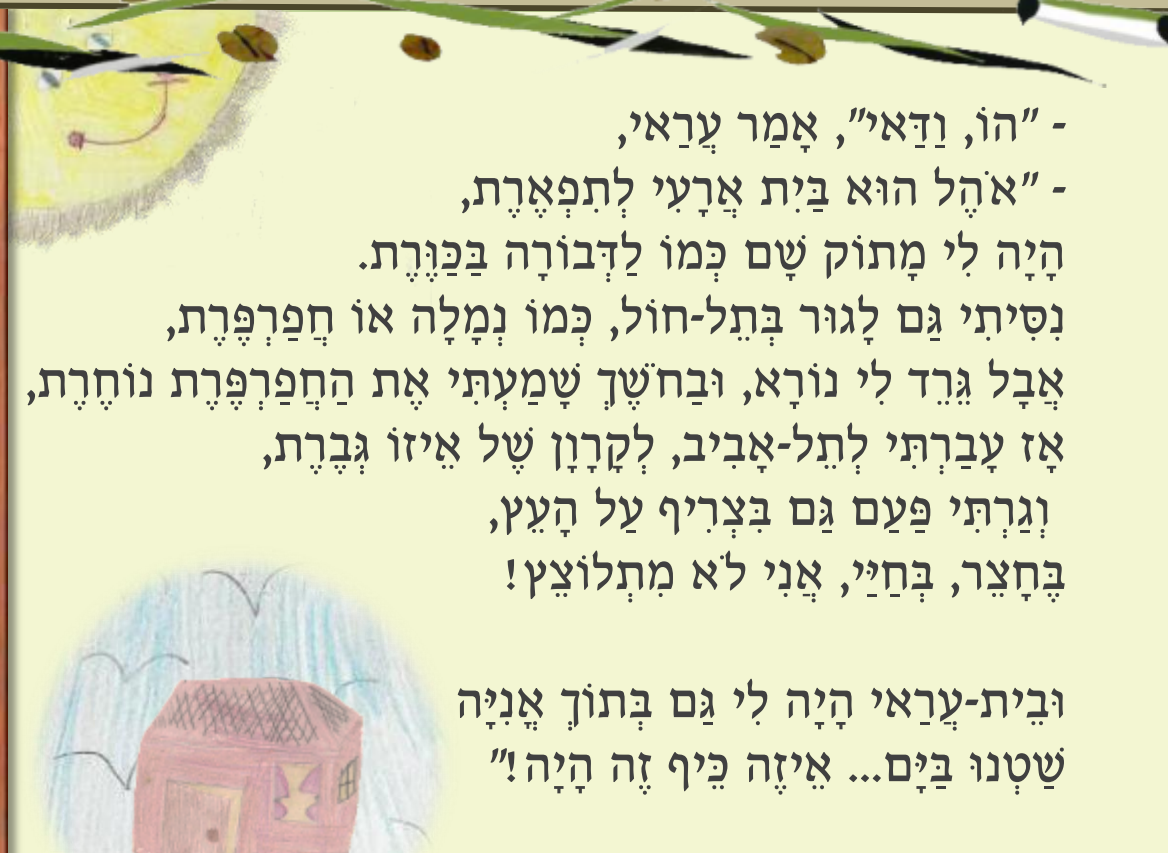
לֹא רָגוּעַ...

אֲנִי אוֹהֵב לְשָׁנוֹת, לְחֹדֶשׁ, לְהַפְתִּיעַ,
לְגוֹן ... אֶת מְבִינָה לְמָה אֲנִי מִתְכַּוֵּן?"

קִבַּע שׁוּב-פַּעַם הַתְּפִלָּאָה,
אֶת לְשׁוֹנָה כְּמַעַט בְּלָעָה,
וְאִזּ לָאֵט הִיא שְׁאַלָה: "תִּגִּיד, בְּתוֹר אֶרֶץ-עִי,
הָאֵם גִּרְתָּ אִי-פַעַם בְּאֵהָל עַל... אִי?"

- "הו, ונדאי", אמר עראי,

- "אהל הוא בית ארעי לתפארת,

היה לי מתוק שם כמו לדבורה בפורת.

נסיתי גם לגור בתל-חול, כמו נמלה או חפרפרת,

אבל גרד לי נורא, ובחשך שמעתי את החפרפרת נוחרת,

אז עברתי לתל-אביב, לקרון של איזו גברת,

וגרתי פעם גם בצריף על העץ,

בחצר, בחיי, אני לא מתלוצץ!

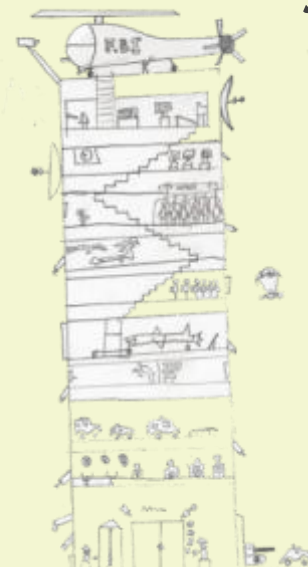
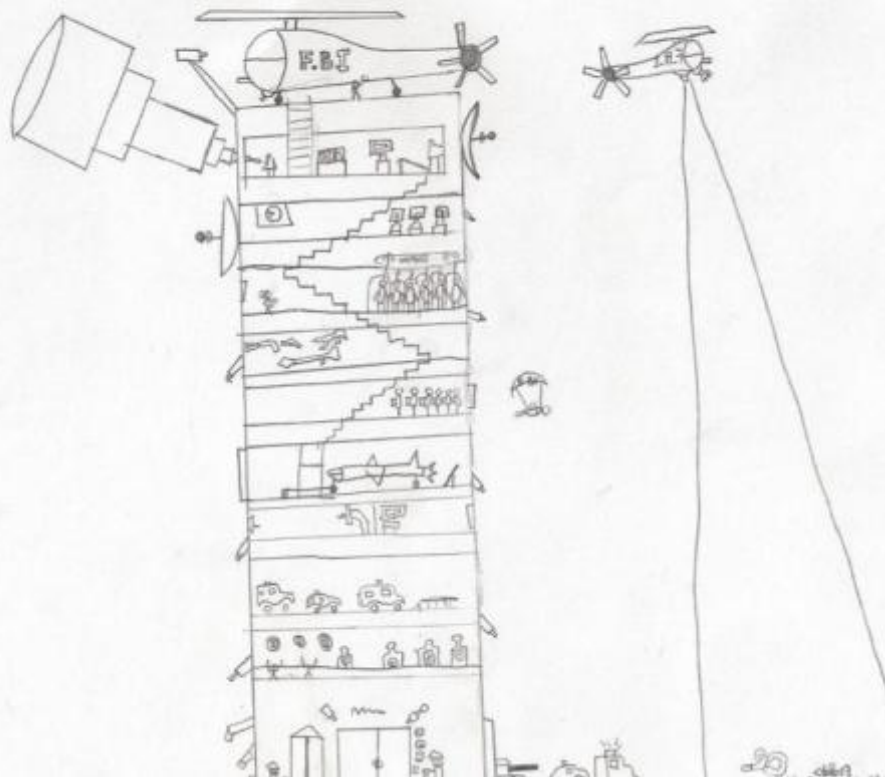
ובית-עראי היה לי גם בתוך אנזה

שטנוו בים... איזה כיוף זה היה!"

-- "ולא תאמיני, גברת קבע, שמעתי שביפון
יש הרבה רעידות אדמה,
אבל מה?

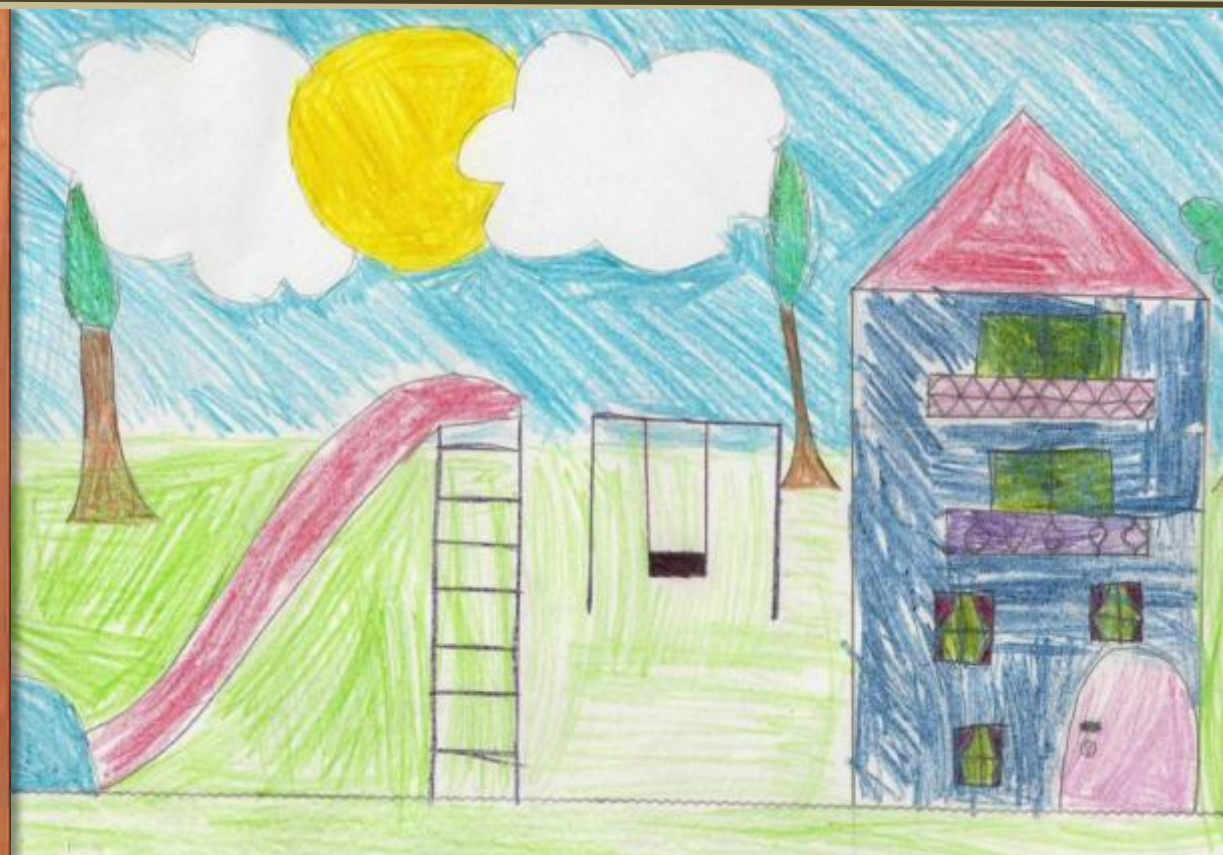
כשהאדמה רועדת, והבתים נופלים מההר
לדירים היפנים לא נשבר שום דבר,
כי הם בונים בתים זמניים מ... ניר!"

-- "בקצור", התפרצה גברת קבע:
"אתה מתכוון שארעי אינו נשאר לנצח
והוא כמו... כמו למשל...
פצעון על המצח?!"

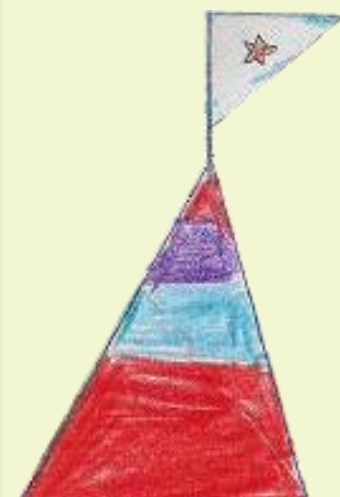

-- "נכון", חייך עראי, ובדלת נסה לעבור,
 -- "אָרעִי הוא כמו... קן של צפור,
 כמו תפוח על עץ, כמו שבת, כמו חגים,
 כמו חלום, כמו פרחים, כמו עונות השנה...
 רגע הם כאן, ואז הם...
 עוברים תחנה,
 מקימים מחדש בית אחר
 בזמן אחר, באדמה אחרת,
 ותמיד הם משאירים לנו מזכרת:
 נוצה, עלה, ריח, רעיון, געגוע,
 שיר..."

-- "אז למה בכל זאת?"
 (גברת קבע לא התאפקה...)
 "למה דברת שעה ארוכה
 והערת אותי משנה עמקה?
 איך כל מה שספרת לי קשור ל...
 ספה???"
 האם לא הסכמנו שנינו על כך
 שנפגש כדי לבנות ספה
 עם סכך?"

-- "הו-הו-הו", מֵר עֲרָאִי קִפֵּץ וְרָקַד
 "הַסֵּכָה הִיא בֵּית-עֲרָאִי אֲהוּב עָלַי בְּמִיחָד,
 וּבְעֶצֶם, לֹא רַק עָלַי, הַבֵּיטִי סְבִיבְךָ:
 אֲנָשִׁים רַבִּים,
 גְּדוּלִים וּקְטָנִים,
 עֲשִׁירִים וְעֲנִיִּים
 שׁוֹבְבִים וְרָצִינָיִים --
 בּוֹנִים בָּתִּים עִם גִּגּוֹת זְמַנָּיִים!
 שְׁבוּעַ שָׁלֹם הֵם גָּרִים בְּסֵכָה,
 מְקוּיִם לְשָׁנָה יִרְקָה וּמִתּוֹקָה."

כִּי הַיּוֹם כָּבֵד נִגְמָר, וְעַכְשָׁו מְאַחֵר,
מִי יוֹדֵעַ הֵיכָן הֵם יְגוּרוּ מָחָר...

-- "אהה..." , גִּבֶּרֶת קִבֵּעַ פִּהָקָה
וְשָׁקָעָה מִחֻדָּשׁ בְּשֵׁנָה עִמָּקָה...
וְאָמְרָה לְעָרָאִי שְׂאוּלִי,
אִם הִיא לֹא תִהְיֶה עֲסוּקָה
וְלֹא בּוֹדָדָה
הִיא תָּבִיא עוֹד מַעַט כֶּמֶה כְּלִי עֲבוֹדָה...

בְּאַרְמוֹן מִבְּטוֹן?
בְּמִלּוֹנָה מִקֶּרְטוֹן?

בְּאַרְוֶה עִם אֶתוֹן?

בְּתוֹךְ יְקִינְטוֹן?

בְּמִשְׁאִית מֵאָה טוֹן?

בְּעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן?

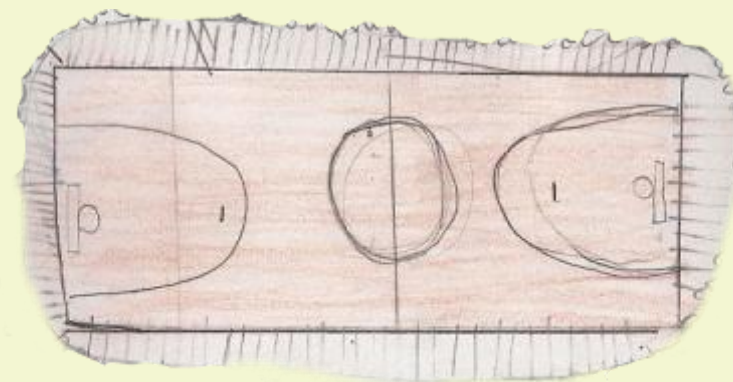
בְּחֶדֶר קֶטוֹן?

בְּתוֹךְ נֵיר עֵתוֹן?

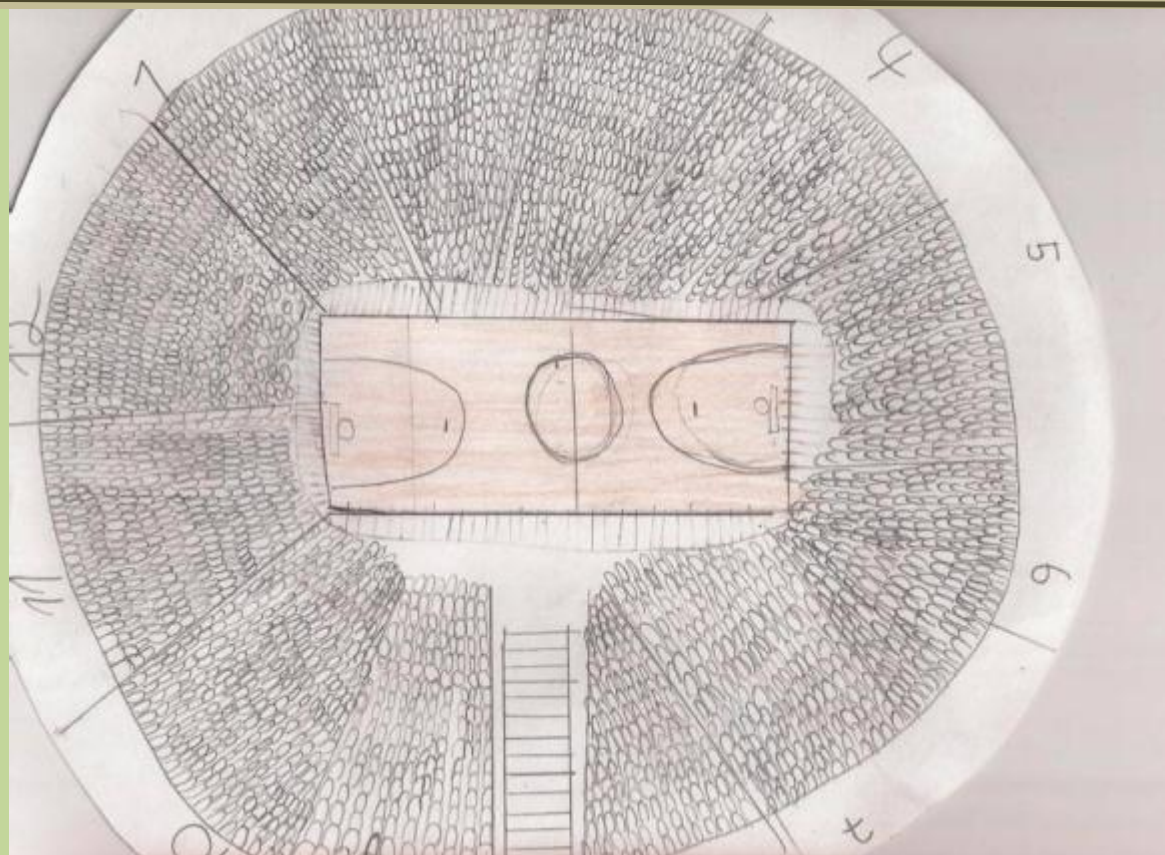
עַל כֶּסֶּם הַשְּׁלֵטוֹן
בְּיָם עַל שְׂרֵטוֹן?

... אם תהיה ביניהם
הבנה דרך קבע,
בלי הבדל דעה או צבע,

אם יגורו אתם
כבוד
ושמחה
ושלום --

תודה

לחווה, מורה לאמנות, על שהפגישה בין הסיפור לבין ילדי בית הספר, ועשתה זאת בעומק ובהתלהבות. לאיילה, מורה ואמנית, על הנכונות לשלב עבודה, יצירה וחברות.

שלכן, הדס

הם ירגישו בבית
בכל מקום!

מעוניינים גם אתם לספר, לצייר, ללמד?
צרו קשר עם הדס:

www.hadaslaor.co.il | hadaslaor@gmail.com

עיצוב מצגת

איילה ונגרוביץ פלר

www.aialafeller.com | הדרך לאיתקה 🇮🇱